

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๐/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ๕/๒๕๖๘

วันที่ ๒๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง { ผู้ตรวจการแผ่นดิน ผู้ร้อง
ผู้ถูกร้อง

ผู้ตรวจการแผ่นดิน (ผู้ร้อง) เสนอเรื่องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๑ (๑) ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

นายกฤษ วิชาชัย และคณะ ยื่นหนังสือร้องเรียนขอให้ผู้ร้องเสนอเรื่องพร้อมความเห็น ต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า พระราชบัญญัติวิชาชีพอีสถิตแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๐ (๑) มีปัญหา เกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ โดยเห็นว่าพระราชบัญญัติวิชาชีพอีสถิตแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๐ ที่บัญญัติว่า “กรรมการตามมาตรา ๑๖ (๒) และ (๓) ต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ (๑) เป็นผู้ประกอบวิชาชีพอีสถิตแพทย์ชั้นหนึ่ง ...” เป็นบทบัญญัติ ที่กำหนดคุณสมบัติของกรรมการอีสถิตแพทย์สภามตามมาตรา ๑๖ (๒) และ (๓) ต้องเป็นผู้ประกอบ วิชาชีพอีสถิตแพทย์ชั้นหนึ่งเท่านั้น เป็นการให้สิทธิแก่ผู้ประกอบวิชาชีพอีสถิตแพทย์ชั้นหนึ่ง และผู้ประกอบวิชาชีพอีสถิตแพทย์ชั้นสองแตกต่างกัน ทั้งที่เป็นผู้ประกอบวิชาชีพอีสถิตแพทย์ เช่นเดียวกัน เป็นการปฏิบัติต่อสิ่งซึ่งมีสาระสำคัญอย่างเดียวกันให้แตกต่างกัน ขัดต่อหลักความเสมอภาค ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗

ผู้ร้องมีความเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ เป็นการบัญญัติรับรองความเสมอภาคระหว่าง บุคคลให้มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน และห้ามการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ซึ่งหลักการดังกล่าวมีสาระสำคัญ คือ การปฏิบัติต่อสิ่งที่มีสาระสำคัญ เหมือนกันอย่างเท่าเทียมกัน และปฏิบัติต่อสิ่งที่มีสาระสำคัญแตกต่างกันให้แตกต่างกันไปตามลักษณะ ของเรื่องนั้น ๆ การที่พระราชบัญญัติวิชาชีพอีสถิตแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๐ บัญญัติว่า “กรรมการตามมาตรา ๑๖ (๒) และ (๓) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นหนึ่ง ... ” เป็นบทบัญญัติที่ให้สิทธิแก่ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ไว้แตกต่างกันโดยสมาชิกสัตวแพทย์สภาตามมาตรา ๑๓ (๒) ประกอบมาตรา ๓๒ ได้แก่ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นหนึ่งและผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นสอง ซึ่งมีสถานะเป็นสมาชิกของสัตวแพทย์สภาเช่นเดียวกัน และมีสิทธิอย่างเท่าเทียมกันในการเลือกตั้งและสมัครรับเลือกตั้งเป็นกรรมการสัตวแพทย์สภาตามมาตรา ๑๔ (๓) ประกอบกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสัตวแพทย์สภาตามมาตรา ๒๔ เป็นการกำกับดูแลกิจการของสัตวแพทย์สภาและสมาชิกสัตวแพทย์สภาให้เป็นไปด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ ซึ่งสาระสำคัญของการปฏิบัติหน้าที่กรรมการสัตวแพทย์สภาไม่อาจพิจารณาจากเกณฑ์เรื่องคุณวุฒิหรือข้อจำกัดในการประกอบวิชาชีพเพียงอย่างเดียว แต่ต้องพิจารณาความสามารถในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของกรรมการสัตวแพทย์สภาด้วย จึงต้องถือว่าสมาชิกสัตวแพทย์สภาซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นหนึ่งและผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นสองมิได้เป็นบุคคลที่มีสาระสำคัญแตกต่างกันแต่อย่างใด ดังนั้นการที่พระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๐ (๑) บัญญัติให้กรรมการสัตวแพทย์สภาตามมาตรา ๑๖ (๒) และ (๓) ต้องมีคุณสมบัติเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นหนึ่งเท่านั้น โดยไม่ได้กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นสองมีคุณสมบัติในการเป็นกรรมการสัตวแพทย์สภา ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นสองไม่อาจสมัครรับเลือกตั้งเป็นกรรมการสัตวแพทย์สภาได้ ส่งผลกระทบโดยตรงต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นสอง เป็นการปฏิบัติต่อสิ่งที่มีสาระสำคัญเหมือนกันให้แตกต่างกัน เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลด้วยเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล ขัดต่อหลักความเสมอภาค มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ ผู้ร้องยื่นคำร้องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๑ (๑) ว่า พระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๐ (๑) มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๑ (๑) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ (๑) แต่คำร้องมิได้แสดงเหตุผลว่าพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคสอง วรรคสี่ และวรรคห้า อย่างไรก็ตาม ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่วินิจฉัยในส่วนนี้ จึงมีคำสั่งรับไว้พิจารณาวินิจฉัยเฉพาะประเด็นว่าพระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๐ (๑) มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม หรือไม่

บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

มาตรา ๒๗ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ หรือผู้ด้อยโอกาส ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม

บุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรของรัฐย่อมมีสิทธิและเสรีภาพเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดไว้ในกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจริยธรรม

๒. พระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕

มาตรา ๑๓ ผู้สมัครเป็นสมาชิกสัตวแพทย์สภาต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๒) มีความรู้ในวิชาชีพการสัตวแพทย์โดยได้รับปริญญา อนุปริญญา ประกาศนียบัตร ในวิชาสัตวแพทยศาสตร์จากสถาบันการศึกษาที่ทบวงมหาวิทยาลัยหรือสัตวแพทยสภารับรอง หรือมีความรู้ในวิชาชีพการสัตวแพทย์โดยได้รับปริญญาสาขาอื่น ที่มีใช้สัตวแพทยศาสตรบัณฑิต หรือประกาศนียบัตรจากสถานศึกษาที่สัตวแพทย์สภารับรอง

๑.ล๑

๑.ล๑

มาตรา ๑๔ สิทธิและหน้าที่ของสมาชิกมีดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๓) เลือกตั้งหรือรับเลือกตั้งเป็นกรรมการ

๑.ล๑

๑.ล๑

มาตรา ๑๖ ให้มีคณะกรรมการสัตว์แพทย์สภา ประกอบด้วย

๗๗๗

(๒) กรรมการซึ่งเป็นผู้แทนกระทรวงกลาโหมหนึ่งคน กระทรวงมหาดไทยหนึ่งคน กระทรวงสาธารณสุขหนึ่งคน กรมประมงหนึ่งคน กรมปศุสัตว์หนึ่งคน และกรุงเทพมหานครหนึ่งคน

(๓) กรรมการซึ่งได้รับเลือกตั้งจากสมาชิก มีจำนวนเท่ากับจำนวนกรรมการใน (๑) และ (๒) รวมกันในขณะเลือกตั้งแต่ละคราว

มาตรา ๒๐ กรรมการตามมาตรา ๑๖ (๒) และ (๓) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นหนึ่ง

(๒) ไม่เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการบำบัดโรคสัตว์

(๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

มาตรา ๒๔ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) บริหารกิจการสัตวแพทย์สภาตามวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ของสัตวแพทย์สภาที่กำหนดในมาตรา ๘ และมาตรา ๙

(๒) แต่งตั้งคณะกรรมการจรรยาบรรณ คณะอนุกรรมการสอบสวน และคณะอนุกรรมการอื่นเพื่อทำกิจการหรือพิจารณาเรื่องต่าง ๆ อันอยู่ในขอบเขตแห่งวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ของสัตวแพทย์สภา

๗๗๗

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๐ (๑) มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มีเจตนารมณ์ที่จะให้สัตวแพทย์สภาเป็นองค์กรควบคุมการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ ซึ่งรวมถึงการควบคุมความประพฤติและการดำเนินงานของผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ให้ถูกต้องตามจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพการสัตวแพทย์ ส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ ส่งเสริมความสามัคคี และผดุงเกียรติของสมาชิก ช่วยเหลือ แนะนำ เผยแพร่ และให้บริการทางด้านวิชาการแก่สมาชิก

รวมทั้งประชาชนและองค์กรอื่นในเรื่องเกี่ยวกับวิชาชีพการสัตวแพทย์ ให้คำปรึกษาหรือข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลเกี่ยวกับนโยบายและปัญหาวิชาชีพการสัตวแพทย์ เป็นตัวแทนของผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ของประเทศไทย และผดุงความเป็นธรรมและส่งเสริมสวัสดิการให้แก่สมาชิก มีอำนาจหน้าที่ในการรับขึ้นทะเบียนและออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ ออกคำสั่งกรณีที่มีการกล่าวหาหรือกล่าวโทษผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ รับรองปริญญา อนุปริญญา ประกาศนียบัตร อนุมัติบัตร หรือวุฒิบัตรในวิชาชีพการสัตวแพทย์ของสถาบันต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการสมัครเป็นสมาชิก ตลอดจนการดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสัตวแพทย์สภา ซึ่งมาตรา ๑๖ ได้บัญญัติให้คณะกรรมการสัตวแพทย์สภา ประกอบด้วย (๑) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ อธิบดีกรมปศุสัตว์ คณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน นายกสมาคมสัตวแพทย์ผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์แห่งประเทศไทย และนายสัตวแพทย์สมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ (๒) กรรมการซึ่งเป็นผู้แทนหน่วยงานต่าง ๆ ได้แก่ กระทรวงกลาโหม กระทรวงมหาดไทย กระทรวงสาธารณสุข กรมประมง กรมปศุสัตว์ และกรุงเทพมหานคร หน่วยงานละหนึ่งคน และ (๓) กรรมการซึ่งได้รับเลือกตั้งจากสมาชิก มีจำนวนเท่ากับจำนวนกรรมการใน (๑) และ (๒) รวมกัน ในขณะที่เลือกตั้งแต่ละคราว และได้กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการสัตวแพทย์สภาไว้ในมาตรา ๒๐ “กรรมการตามมาตรา ๑๖ (๒) และ (๓) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ (๑) เป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นหนึ่ง ...”

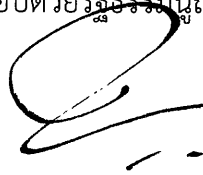
ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญโดยสรุปได้ว่า พระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๐ (๑) เป็นบทบัญญัติที่ให้สิทธิแก่ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ไว้แตกต่างกัน โดยกำหนดคุณสมบัติของกรรมการสัตวแพทย์สภาตามมาตรา ๑๖ (๒) และ (๓) ต้องเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นหนึ่งเท่านั้น ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นสองไม่อาจสมัครรับเลือกตั้งเป็นกรรมการสัตวแพทย์สภาได้ ส่งผลกระทบโดยตรงต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นสอง เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ขัดต่อหลักความเสมอภาค จึงมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า วิชาชีพสัตวแพทย์เกี่ยวพันโดยตรงกับประโยชน์สาธารณะในหลายด้าน ทั้งด้านสุขภาพสัตว์ ความปลอดภัยของอาหาร ระบบสาธารณสุข และความเชื่อมั่นของประชาชน ต่อผู้ประกอบวิชาชีพ กรรมการสัตวแพทย์สภาจึงเป็นผู้มีหน้าที่สำคัญในการกำหนดข้อบังคับทางวิชาชีพ กำหนดมาตรฐานการศึกษา รับรองหลักสูตร ออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ และกำกับดูแลวินัยของ

สมาชิก ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ต้องอาศัยความรู้เชิงลึกทางวิชาการและประสบการณ์ในทางปฏิบัติที่ครอบคลุมในทุกสาขาของวิชาชีพสัตวแพทย์ การกำหนดให้กรรมการสัตวแพทย์สภาต้องเป็นสัตวแพทย์ชั้นหนึ่ง ซึ่งได้แก่บุคคลผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร ๖ ปี) และได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครบถ้วน จึงเป็นการกำหนดคุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และความจำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างของสัตวแพทย์ชั้นหนึ่งกับสัตวแพทย์ชั้นสองแล้ว เห็นได้ว่าเป็นความแตกต่างในสาระสำคัญโดยแท้ กล่าวคือ สัตวแพทย์ชั้นหนึ่งมีสิทธิประกอบวิชาชีพได้โดยสมบูรณ์ ทั้งในด้านการวินิจฉัยโรค การรักษา การผ่าตัด และการออกใบรับรองที่เกี่ยวกับสุขภาพสัตว์หรือการเคลื่อนย้ายสัตว์ ซึ่งล้วนมีผลไปถึงความปลอดภัยของประชาชนและเศรษฐกิจของประเทศ ในขณะที่สัตวแพทย์ชั้นสองได้รับอนุญาตเฉพาะด้านการดูแลและบริหารสัตว์เบื้องต้น แต่ไม่สามารถปฏิบัติงานทางคลินิกหรือการผ่าตัดขั้นสูง ขอบเขตของสิทธิในการประกอบวิชาชีพจึงมีจำกัด ดังนั้น หากจะให้ผู้ประกอบวิชาชีพชั้นสองเป็นผู้ใช้วิชาชีพในการตัดสินใจที่ต้องกำหนดหรือชี้ขาดตัดสินเรื่องที่ต้องใช้มาตรฐานสูงสุดของวิชาชีพ ย่อมไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ และหลักความเสมอภาคตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ ก็มีได้หมายถึงการให้บุคคลมีสิทธิเท่าเทียมกันโดยไม่คำนึงถึงข้อแตกต่างของบุคคล หลักความเสมอภาคที่แท้จริงหมายความว่าบุคคลที่มีสถานะเท่าเทียมกันย่อมได้รับสิทธิที่เท่าเทียมกัน แต่หากมีความแตกต่างกันในสาระสำคัญ กฎหมายย่อมกำหนดจำแนกสิทธิของบุคคลที่จะได้รับตามความเหมาะสมได้ทราบเท่าที่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ดังนั้น การกำหนดให้เฉพาะสัตวแพทย์ชั้นหนึ่งมีสิทธิสมัครเป็นกรรมการสัตวแพทย์สภาจึงเป็นการจำแนกที่มีเหตุผลที่รับฟังได้ และในกรณีนี้สัตวแพทย์ชั้นสองยังคงมีสิทธิเลือกตั้งกรรมการและมีส่วนร่วมในกิจการของสัตวแพทย์สภาได้ตามสมควร ประกอบกับเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบมาตรฐานในเรื่องดังกล่าวกับหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ญี่ปุ่น และมาเลเซีย ต่างกำหนดให้คณะกรรมการกำกับวิชาชีพสัตวแพทย์ต้องเป็นสัตวแพทย์ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาสัตวแพทยบัณฑิต หรือปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (สาขาสัตวศาสตร์) และได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพโดยสมบูรณ์ ส่วนบางประเทศ เช่น สหราชอาณาจักร และสิงคโปร์ แม้จะเปิดโอกาสให้มีผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการเพื่อประโยชน์สาธารณะด้วย แต่การตัดสินใจในสาระสำคัญด้านวิชาชีพสัตวแพทย์ยังคงเป็นอำนาจของสัตวแพทย์ผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนเท่านั้น สอดคล้องกับข้อเสนอแนะขององค์การสุขภาพสัตว์โลกที่กำหนดว่าหน่วยงานกำกับวิชาชีพสัตวแพทย์ต้องมีความเป็นอิสระและประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญที่มีคุณสมบัติสูงสุดเพื่อให้สามารถรักษามาตรฐานวิชาชีพในระดับที่นานาชาติ

ยอมรับ ดังนั้น การกำหนดคุณสมบัติของกรรมการสัตวแพทยสภาจะต้องเป็นสัตวแพทย์ชั้นหนึ่ง
จึงไม่ขัดต่อหลักความเสมอภาค และไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕
มาตรา ๒๐ (๑) ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ